

Tanja S. Ivanović

MAGIJA

„Da li vam nedostaje“, pitam ga, iako to postaje pomalo dosadno zato što to pitanje postavljam svakom ko kod mene dođe. To je pitanje koje u mom poslu obezbeđuje uspeh.

Svakom živom neko nedostaje – ne neophodno iz sveta umrlih, ne neophodno drugo ljudsko biće, možda mačka koja je otišla kroz majušni otvor na zadnjim vratima kuće i nikada se više nije vratila ili pas koji je suviše jurcao za kolima i završio pod točkovima, sasvim bez potrebe i bez smisla.

Upravo na tom saznanju počiva moja proročanska moć – ljudi dolaze kod mene da im kažem šta će biti, a veruju mi jer umem da kažem šta je bilo.

A uvek je bilo to da neko nekome nedostaje.

Pošto je pitanje jednostavno, ja ga i postavljam na jednostavan način, ne kolutam očima i ne padam u trans. Ne tražim da se ljudi drže za ruke i u mojoj sobi u kojoj primam klijentelu nema ni lažnih skarabeja ni iscerenih afričkih maski po zidovima, čak ni svetlo nije prigušeno ili je to samo onoliko koliko je potrebno da pruži osećaj prijatnosti.

I ja sama delujem prilično prijatno, bez teške šminke na licu i širokih haljina koje bi, u odsudnom momentu, lelujale. Možda samo malo ruža na usnama da ne bi izgledale tako i zlobno, jer nisam zlobna osoba i nije lepo da se lažno predstavljam.

Tokom razgovora uobičajeno sedim na stolu i mlatim nogama po vazduhu, kao neka tinejdžerka koja smišlja ludorije, ili se odmara prerađujući utiske s protekle zabave. Tom prilikom ne grickam ništa od hrane, jer ne mogu da govorim punih ustiju – ne samo da je nevaspitano, nego je i nemoguće da reči izgovaram jasno. Pretpostavljam da tako sedeći na stolu uspostavljam određenu vrstu dominacije nad ljudima na stolicama, jer su primorani da podignu glave da bi me videli, a ponekad i čuli.

Nisam zlobna, ali sam radoznala po prirodi i rekla bih da je to povod svakodnevnom poslu koji sam odabrala – ne toliko pomoć ljudima koliko otkrivanje njihovih tajni. Tako svi ti ljudi, koji dolaze kod mene da bi saznali šta će im se dogoditi, plaćaju tajnama, a ne novcem.

Posmatram, veoma pažljivo, i ovog čoveka ispred sebe i primećujem da se prenuo zbog mog pitanja, možda više trgao nego prenuo, kao čovek koji ne očekuje da bilo ko zna njegovu tajnu. Ne odgovaram na njegovo protivpitanje „Kako znate?“, jer neka magija, u čitavoj ovoj stvari, mora da bude prisutna, a i treba mi vremena da smislim odgovor koji bi bio uverljiv.

Sipam čaj u šoljice i on na momenat misli da ću mu gledati u listiće čaja i čini mi se da nije time zadovoljan, jer suviše liči na žensku varijantu, prostačko gatanje. U potrazi je, dakle, za nečim rafiniranim, verovatno da bi se osećao manje postićenim zbog ovog posla koji, on to nekako oseća, upravo sklapamo.

Ne odgovara mi da bude uznemiren, ali dobijam ono što sam htela, a to je saznanje da je samoljubiv, ali i plah. S plahošću mogu da se izvedu neverovatne stvari, pa osećam da postajem znatno sigurnija i kažem, sasvim iznebuha: „Zato što znam da voli vašu plahost“, i on to dočekuje kao što pokvarena slavina dočekuje vodoinstalatera koji će je popraviti. Popravljen, počinje, i ja mogu da odahnem.

„Ne znam zašto sam je toliko voleo. Plakala je čak i za ljudima koje ne poznaje. Govorila je o dobroti i o plahosti. 'Plah' je bila reč koju je nemilosrdno koristila i malo je nedostajalo da ubedi sve ljude u to da je plahost osnova svekolikog života na Zemlji. Prvi ameboidni oblici života sadržavali su u jednoj jedinoj ćeliji koju su imali – plahost. Isto je bilo i sa paramecijumima. Dinosaurusi su bili poznati po svojoj plahosti (iako su uspeli da je sakriju i pred evolucijom i pred istorijom) i zbog toga su izumrli. Nije bilo nikakvih dramatičnih promena klime, jednostavno nisu mogli, budući da su previše plahi, da produže vrstu.“

„Svakako da nije bila normalna“, kaže dalje, „ali ja sam je ipak neizmerno voleo. Od tolike ljubavi morao sam da je prevarim. Hteo sam da saznam da li bez nje mogu da živim. To je bila ideja isto toliko koliko i potreba. Neminovnost. Hteo sam da ozdravim od ljubavi.“

„Ali ipak niste to uradili“, kažem, i on je iznova zaprepašćen činjenicom da ja već znam ono o čemu on prvi put naglas govori.

„No, bivali ste sve zabrinutiji i zabrinutiji, jer se iz čitavog njenog ponašanja artikuliralo pitanje: gde staje tolika plahost u svim tim oblicima života, a odgovor se neminovno nametao – odgovor da ona ne može biti sama u glavi“, dodajem, i on oseća potrebu da je brani.

Kaže: „Njena strast prema plahosti nije bila ništa u poređenju s mojom koju sam gajio prema znacima usklika. Jedva sam čekao nešto da pišem da bih mogao da stavljam uskličnike na krajeve rečenica. Ponekad bih dozvolio da se misao završi tačkom. Znake pitanja nisam previše uvažavao.“

„I da li je ona to razumela?“, pitam. Postaje stvarno dosadno i želim da prekratim ovu već viđenu priču o strastima, ali ne smem da dozvolim da se to vidi, iz straha da bi čovek mogao da proširi loš glas o meni, proročici koja se dosađuje. Neka mačketina se glasa pod mojim prozorom i ja razmišljam o tome da i mačke imaju strasti, svako živo biće, konačno, ne bi ni bilo živo bez strasti, samo što se one, od slučaja do slučaja, nazivaju drugačijim imenima. Ove, iz priče čoveka za mojim stolom, isto su toliko zamorne koliko i neobične. Ali, u njima nema magije kao što je verovatno nema ni u mom oklevanju dok smišljam nastavke razgovora. On mi pomaže.

„Znala je ponešto o svemu, razumevala je boje i oblike, prostor i vreme koje je u stanju da ga promeni, ali pribojavam se da nije bogzna kako razumela muškarce.“ Izgleda kao da je iznenađen tom činjenicom i počinje da zuri u vrhove svojih cipela, a potom u svoje ruke kojima nešto petlja, najverovatnije oko zamišljene tkanine u svom krilu, tamo gde su mu i ruke.

Njegovo odelo je iznošeno i sada je na mene red da budem iznenađena, jer to nisam ranije primetila, a i ne dopada mi se da saznam tajne čoveka koji je materijalno upropašćen.

„Zato ne mogu da razumem zašto su je muškarci saletali. Evo, na primer, da sam ovu rečenicu napisao, stavio bih na njen kraj znak usklika“, dodaje, i ja počinjem da podozrevam da ta žena uopšte postoji.

„Želite li da je ponovo nađete?“, pitam, i on odgovara sasvim jasno, toliko jasno da se čak i prigušeno svetlo u mojoj sobi čini jačim: „Tražim je da bih je ubio“, kaže, bez ikakvih emocija, „a vi treba u tome da mi pomognete“.

To već ne mogu da dozvolim i posmatram masivni držač za flaše u uglu prostorije, računajući koliko bi mi vremena bilo potrebno da ga dohvatim (mogu li ja to uopšte) i sama poneta najavljenim ubistvom, ili samoodbranom u, po mene, najgorem slučaju.

Da bih dobila na vremenu kažem, prestavši na momenat da mlataram nogama: „Pričajte mi o tome kako ona izgleda“, smatrajući da time unekoliko izražavam i spremnost da mu pomognem da je pronađe (a onda i ubije).

„Ona je lepa na jedan nepodnošljiv način. Kao da nije stvarna ni jedna jedina crta njenog lica. Kao da ni ona sama nije prisutna. Oči su joj mutne i nepoznate boje, kao da ih je utisnuo neki suludi slikar u trenucima očaja. Noge joj se nikada ne vide, čak ni nožni članci, ali se naslućuju pod dugačkim suknjama. Naslućuju se i njihova čarobna dužina i vitkost. Vidi se, uz maštu, i kako podrhtavaju listovi na tim nogama. No, kad je uzmem u ruke, ili obujmim rukama, mašta mi više nije potrebna – u njoj sam, tamo gde je toplo i uzbudljivo, i njen brežuljak podamnom pucketu kao svila. Ona ostaje bez daha i ja joj ga vraćam svojim usnama, obradovan time što ponovo diše tako blizu mene. To je magija“, kaže, i ja osećam da se moja predstava o magičnom menja, ali nadam se ne zauvek.

Uznemirena sam pri pomisli na još magičnih detalja, ali ipak očekujem da ih čujem, pa prigovaram: „Iz ovoga ja i dalje ne znam kako ona izgleda, niti bih je prepoznala ako počnem potragu za njom.“ Postajem detektiv umesto proročice i laskam sebi da je to zato što tu ženu želim da nađem pre njega i da je upozorim na opasnost u kojoj se nalazi. Ili, da je, naprosto, upozorim.

Očekujem još opisa i slika, ali čujem ga kako govori: „Tu nema više ništa da se kaže“. Njegova odluka je nesumnjivo konačna, tako da osećam da ni ja više ništa ne bi trebalo da kažem, pa iznosim predlog.

„Ubijte onda mene umesto da ubijete nju“, i pokazujem na masivni stalak u uglu. „Time biste mogli da mi smrskate lobanju“.

„Mislite li da je to ono što će se dogoditi? Čuo sam da vi nikada ne grešite.“

„Sigurna sam u to. Kad obavite posao, obrišite otiske prstiju i izađite odavde. Samo nemojte lupati vratima“, dodajem, i dok zamire moja poslednja reč, gledajući ga kao podiže stalak samo jednom rukom, spreman da zamahne, razmišljam o tome kako će policija, došavši na uviđaj, ustanoviti da se, najverovatnije, radi o zločinu iz strasti.